

РЕШЕНИЕ

№ 651

гр. София, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10091** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. П. У., гражданин на Австралия, роден на 17. 09. 1959 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, офис 1, чрез адв. Д., срещу Отказ рег. № 5364р-23714 / 19. 09. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че е пребивавал в страната на законно основание, като периода на отсъствие от страната е в рамките на допустимото. Излага подробни съображения относно законовите основания за пребиваване и продължаването на разрешенния срок. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Р. П. У., гражданин на Австралия, роден на 17. 09. 1959 г., е чужденец, която първоначално е имал издадено разрешение за краткосрочно, а впоследствие и неколккратно разрешение за продължително пребиваване в Република България, като последното със срок до 27. 09. 2024 г.

На 19. 07. 2023 г., жалбоподателят е подал заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, като са приложени всички изискуеми документи.

С Отказ рег. № 5364p-23714 / 19. 09. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Оспорения отказ е връчен на пълномощник на 28. 09. 2023 г., а жалбата е депозирана в АССГ на 12. 10. 2023 г., поради което е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено че е налице прекъсване на пребиваването за периода от 16. 06. 2020 г. до 16. 04. 2021 г., срок значително надхвърлящ 14 дни без издадено разрешение за пребиваване, като не е подадено в законоустановения срок заявление за продължаване срока на пребиваване, с което фактически е осъществено прекъсване на пребиваването за период от 10 месеца.

Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са пребивавали законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не са отсъствали повече от 30 месеца, като в случаите по чл. 24в се отчита само половината от времето на пребиваване.

Видно от самия оспорен акт, в него изрично е посочено, че от справката за пътуване на чужденеца е установено, че Р. П. У. не е отсъствал повече от максимално допустимите 30 месеца.

При това положение, спорен е единствено въпроса, налице ли е прекъсване на законно разрешения срок на пребиваване на чужденеца и по специално за периода от 16. 06. 2020 г. до 16. 04. 2021 г.

Видно е обаче (стр. 13), че Р. П. У. е имал издадено разрешение за пребиваване за периода от 17. 06. 2019 г. до 14. 06. 2020 г.

На основание § 10, ал. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., срокът на валидност на документите за пребиваване на чужденци ... се удължава с 6 месеца. Това изрично е посочено и в представените (стр. 24 и 25) писма рег.№ 536400-19718 / 30. 10. 2020 г. и рег. № 536400-21322 / 20. 11. 2020 г. на Дирекция „Миграция“.

В тази връзка са неоснователни доводите изложени от процесуалния представител на ответника, че продължаването на срока касае само валидността на документите, но не и разрешението за пребиваване, тъй като чужденците пребивават именно въз основа на издадените им документи за това, в които изрично се сочи и срокът им валидност, който съвпада със срока за разрешено пребиваване.

В съответствие с горепосочената разпоредба Р. П. У. е имал разрешение за пребиваване в България до 14. 12. 2020 г.

Видно от представена справка за пътуванията на чужденеца, същият е напуснал границата на Република България на 13. 12. 2020 г. и отново е влязъл в страната на 14. 12. 2020 г.

Както правилно се сочи в жалбата, съгласно чл. 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2018/1806 НА Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници, както и тези, чиито граждани са освободени от това изискване, Гражданите на третите страни, посочени в приложение II (между които и Австралия), са освободени от изискването, предвидено в член 3, параграф 1 при престой от не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

При това положение до 13. 03. 2021 г. Р. П. У. е пребивавал законно в Република България макар и без виза, като видно от поставения щемпел на паспорта му (стр. 14) този срок е продължен на 05. 03. 2021 г. до 04. 06. 2021 г., съобразно чл. 27, ал. 2 от ЗЧРБ. Независимо дали това удължаване е инцидентно или не, безспорно е че срокът за пребиваване е удължен именно от служители на ответника.

Очевидно за целия спорен период, посочен в оспорения акт - от 16. 06. 2020 г. до 16. 04. 2021 г., жалбоподателят е пребивавал на законно основание и без прекъсване в Република България, поради което изводите за противното са незаконосъобразни.

В тази връзка следва да се отбележи, че в удостоверение рег. № 536400-22198 / 03. 06. 2022 г. на Дирекция „Миграция“ (стр. 23) изрично е посочено, че У. Р. П., роден на 17. 09. 1959 г. е продължително пребиваващ в България чужденец от 05. 07. 2018 г. до 09. 05. 2023 г., като в това удостоверение никъде не се сочи, че има прекъсване на периодите.

Съгласно § 3 от ДР на ППЗЧРБ, „пребиваване без прекъсване“ по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 2 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР на МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 7 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напуснал територията на Република България.

В конкретния случай, съобразно изложеното по-горе У. Р. П. е пребивавал в страната на основание разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и на основание безвизов режим, като видно от справката за пътуванията има само едnodневни напускания на страната.

В тази връзка следва да се отбележи, че е налице и нарушение на административнoпроизводствените правила, тъй като жалбоподателят не е уведомен за започналата процедура за отказ и не му е дадена възможност да направи възражения, съответно да посочи доказателства за основанието за пребиваването си.

На основание чл. 34, ал. 3 от АПК, административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания, като определя срок не по-дълъг от 7 дни. Страните могат да правят писмени искания и възражения.

В конкретния случай обаче, от страна на административния орган не е дадена възможност на жалбоподателя да изрази становище и да представи доказателства.

В случая не е съобразена и разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. 2 от ЗЧРБ, която макар и

да касае продължителното пребиваване, следва да намери приложение по аналогия и по отношение на постоянното пребиваване. По отношение на жалбоподателя е безспорно, че е налице трайно установена връзка с България, доколкото същият пребивава в страната на законно основание повече от 5 години. В случая, независимо, че междуременно му е издадено разрешение за продължително пребиваване и не е налице опасност същият да бъде принуден да напусне страната, по отношение на самото производство за предоставяне право на постоянно пребиваване не са отчетени тези обстоятелства.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби - отменителни основание по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Разноски по делото не се претендират от страна на жалбоподателя, поради което не се присъждат такива.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. У., гражданин на Австралия, роден на 17. 09. 1959 г., Отказ рег. № 5364р-23714 / 19. 09. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: